

Avelino González Entrialgo (1898-1977)

El 4 de novembre de 1898 neix a Tremañes (Gijón, Astúries, Espanya) el militant anarcosindicalista Avelino González Entrialgo. Sos pares es deien Celestino González Vega i Carmen Entrialgo Valdés. Encara que bon estudiant, començà a treballar des dels 13 anys. D'antuvi milità en el Partit Republicà Federal d'Eladio Carreño, però després de freqüentar el Centre de Societats Obreres de Gijón (Pedro Sierra Álvarez, Eleuterio Quintanilla Prieto, Avelino Iglesias) s'adhereix a l'anarquisme. Entre 1914 i 1918 participa en l'Agrupació Llibertària de Gijón. En 1915 començà a treballar el vidre i coneix el destacat militant anarquista Acracio Bartolomé. En 1916 fou delegat per Gijón en el Congrés de la Federació Espanyola de Vidriers a Barcelona i en 1917 participà activament en la vaga general d'aquell any. En 1918 participà en el desenvolupament de la Confederació Nacional del Treball (CNT). Després de fer el servei militar i d'actuar en els grups antimilitaristes, torna a Gijón, on col·laborà en el relleu cenetista. Durant la dictadura de Primo de Rivera actuà en la Casa del Poble, als ateneus obres i en diverses tasques de propaganda a la regió, alhora que s'oposà durament als intents d'infiltració comunista. Amb l'establiment de la II República lluità contra les pretensions hegemòniques de la Federació Anarquista Ibèrica (FAI) en la CNT i es mostrà molt decebut del boicot faista a les Federacions Nacionals d'Indústria. Com a secretari de la Federació Nacional del Metall, assistí al Congrés de la CNT de 1931 com a delegat del Metall de Gijón; també fou delegat del mateix sector als plens regionals de maig i setembre de 1931 i de febrer de 1932. En aquesta època presidí l'Ateneu Obrer de La Calzada. La seva postura contrària a la FAI fa que s'acosti als *trentistes* i als Sindicats d'Oposició. En maig de 1933 féu un míting a Logronyo amb Fausto Villamor Pérez i l'agost d'aquell any signà el document de l'oposició d'Astúries. Va fer mítings a Sama i patí presó a Oviedo a resultes de l'aixecament de finals de 1933. En aquesta època es convertí en un fervent partidari del pacte amb la Unió General de Treballadors (UGT) i fou el representant de la CNT en l'Aliança Obrera asturiana amb la UGT. Després de l'aixecament de la comuna asturiana de 1934, de la qual formà part en la Comissió d'Aliança del Comitè Revolucionari, s'amaga a Gijón fins maig de 1935, quan aconsegueix fugir a París i a Brussel·les, via Sant Sebastià. Amb l'amnistia de 1936 retornà a la Península i assistí al Congrés de Saragossa participant en la ponència sobre l'Aliança Obrera. Quan esclatà el cop militar feixista formà part de la Comissió de Defensa de Gijón i s'ocupà de la secretaria de Mobilització en el Comitè de Guerra, destacant en el sector milícies i acompanyant al comandant Gallego per tots els fronts de la regió. A partir d'octubre de 1936 representà Astúries en el Comitè Nacional de la CNT, a Madrid, com a secretari de Defensa, mostrant-se partidari de l'entrada de la CNT en el govern de Largo Caballero i de la militarització. En aquesta època formà part del grup «Sin Nombre» de la FAI. Quan acabava el conflicte, el 7 de març de 1939, s'encarregà de la secretaria d'Assumptes Militars en el Comitè Nacional del Moviment Llibertari. Quan la derrota fou un fet, abandonà la Península l'últim dia de la guerra per Gandia i s'establí a Londres (Anglaterra). El 14 d'abril de 1939 a Londres fou elegit membre del Consell General del Moviment Llibertari Espanyol (MLE), amb seu a França. Quan esclatà la II Guerra Mundial abandonà França i marxà a Amèrica (Argentina, Bolívia, Xile) i s'instal·là definitivament a Veneçuela. En l'exili s'adscriví a les tesis col·laboracionistes del Subcomitè Nacional i lluità fervorosament per una única CNT que acceptés els pressuposts del Congrés de 1936. En 1964 col·laborà en la publicació parisenca *Asturias*. És autor d'un informe sobre els Fets de 1934 que es troba dipositat a l'Arxiu General de la Guerra Civil de Salamanca, on també es conserva la correspondència dirigida a sa companya Olivia Díaz i a ses filles Acracia i Libertad durant el seu exili a Brussel·les (1935-1936). Avelino González Entrialgo va morir el 18 de maig de 1977 a Mérida (Libertador, Mérida, Veneçuela).

Avelino González Entrialgo

**Refugiats a Brussel·les en 1935 després de la Revolució asturiana. El segon per la dreta dels
ajupits és Avelino González Entrialgo**

Avelino González Entrialgo (1938)

Avelino González Entrialgo

Avelino González Entrialgo amb sa família (Montevideo, 1948)

Avelino González Entrialgo (Veneçuela, 1967)

ateneu llibertari
estel negre